

Matouš 27:46 Kolem deváté hodiny zvolal Ježíš silným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachthani?“ To jest: „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“

DA – Touha věků 754.3 V devět hodin se začalo vyjasňovat, ale Spasitele stále ještě zahalovala tma. Temnota byla symbolem smrtelného utrpení a hrůzy, která svírala Spasitelovo srdce. Tmu kolem kříže nebylo možné lidským zrakem prohlédnout, tím spíše nemohl nikdo proniknout hlubokou temnotou, která se zmocňovala Kristova trpícího nitra. Zuřivé blesky jako by mířily přímo na Ukřižovaného. Ježíš **Marek 15,34** „zvolal silným hlasem: „Eloi, Eloi, lema sabachthani?“... „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?““ Když Spasitele zahalila tma, mnoho lidí říkalo: To je pomsta nebes. Dopadá na Něho Boží hněv, protože se vydával za Božího Syna. Mnozí z těch, kdo v Něho uvěřili, slyšeli Jeho zoufalé volání. Ztratili poslední naději. Pokud Bůh opustil Ježíše, v co mohou doufat Jeho následovníci? (srv. TV 485.1)

DA – Touha věků 754.4 Jakmile přestala Krista sužovat niterná temnota, ozvalo se opět tělesné utrpení a Ježíš zvolal: **Jan 19,28** „Žízním.“ Jeden římský voják se při pohledu na Jeho vyschlé rozpraskané rty slitoval, vzal houbu na yzopové tyči, namočil ji v octu a podal Mu ji. Kněží se však Jeho utrpení vysmívali. Když se na zem snesla tma, zmocnila se jich hrůza. Po chvíli se vzpamatovali a začali se zase bát, že by jim Ježíš mohl stále ještě nějak uniknout. (srv. TV 485.2)

DA – Touha věků 755.1 Neposkrvněný a nevinný Boží Syn visel na kříži, tělo měl samou ránu, ruce, kterými lidem tak často žehnal, přibité na dřevěných trámech. I nohy, jež Ho neúnavně nosily ve službě lásky, byly probodnuty hřeby. Hlavu měl rozdrásanou od trnové koruny a Jeho chvějící se rty jako by chtěly křičet bolestí. Všechny známky Jeho utrpení — kapky krve stékající po hlavě, rukou, nohou; tělo zmučené smrtelným zápasem; nepopsatelná úzkost, která svírala Jeho nitro, když před Ním Otec skryl svou tvář — dodnes oslovují každého člověka. To pro tebe Boží Syn ochotně nesl břemeno viny, pro tebe vítězil nad smrtí a otevřel ti brány ráje. Kristus, který utišil rozbouřené vlny a kráčel po zpěněných vodách jezera; Kristus, před nímž se třáslí ďáblové a ustupovaly nemoci; Kristus, který slepým vracel zrak a mrtvým život — z lásky k tobě dobrovolně zemřel jako oběť na kříži. Kristus, který snímá hříchy světa, snášel hněv Boží spravedlnosti a pro tvé spasení se sám stal hříchem. (srv. TV 485.3)

DA – Touha věků 756.1 Lidé pod křížem tiše čekali, až tento strašlivý výjev skončí. Slunce již opět začalo svítit, ale kříž byl stále zahalen tmou. Kněží a přední muži hleděli na Jeruzalém. Temný mrak zakryl město i judské pláň. Paprsky Slunce spravedlnosti, Světla světa, přestávaly svítit na kdysi oblíbené město. K Jeruzalému nyní mířily ohnivé blesky Božího hněvu. (srv. TV 485.4)

DA – Touha věků 756.2 Tma náhle ustoupila a Ježíš mocně zvolal: **Jan 19,30** „Dokonáno jest.“ **Lukáš 23,46** „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ Jeho hlas zněl jako zvuk polnice a zdálo se, že musí proniknout ke všemu stvoření. Kříž osvítilo zvláštní světlo a Spasitelova tvář zářila slávou jako slunce. Potom sklonil hlavu na prsa a zemřel. (srv. TV 485.5)

Matouš 27:51-54 ⁵¹A hle, opona svatyně se roztrhla ve dvě odshora až dolů a země se zatřásla a skály se roztrhly ⁵²a hroby se otevřely a mnohá těla zesnulých svatých byla vzkříšena; ⁵³když vyšli z hrobů po jeho vzkříšení, vstoupili do svatého města a ukázali se mnohým. ⁵⁴Když setník a ti, kdo s ním střežili Ježíše, uviděli zemětřesení a to, co se stalo, velmi se ulekli a řekli: „Opravdu to byl Boží Syn!“

DA – Touha věků 756.3 Kristus ve strašné tmě, zdánlivě Bohem opuštěný, vypil kalich lidské bídy až do dna. V hodinách hrůzy se spoléhal na všechny dosavadní důkazy Otcovy přízně. Znal Otcovu povahu, chápal Jeho spravedlnost, milosrdenství i nekonečnou lásku. Vždy Jej rád poslouchal a i nyní se Mu s vírou odevzdal. Pokorně se svěřil Bohu a strach ze ztráty Otcovy přízně pomínul. Kristus zvítězil vírou. (srv. TV 486.1)

DA – Touha věků 756.4 Nikdy předtím země nic podobného nezažila. Ohromený zástup hleděl na Spasitele se zatajeným dechem. Na zem se znovu snesla tma a ozvalo se hřmění. Začalo silné zemětřesení. Lidé se potáceli a padali jeden na druhého. Všude nastal zmatek a zavládlo zděšení. Okolní hory praskaly a skály se s rachotem řítily do údolí. Hroby se otevíraly a vydávaly své mrtvé. Celé stvoření jako by se otřásalo v základech. Kněží, přední muži, vojáci, popravčí i lid oněměli hrůzou a padli na zem. (srv. TV 486.2)

DA – Touha věků 756.5 Když Kristus zvolal: „Dokonáno jest,“ vykonávali kněží v chrámu večerní obětní obřad. Právě přinesli beránka, který představoval Krista, aby byl zabit. Kněz v nádherném slavnostním rouchu stál s nožem v pozdvížené ruce tak jako Abraham, když se chystal zabít svého syna. Lidé jej s napětím sledovali. Zem se však chvěla a třásla. Blížil se sám Pán. Neviditelná ruka zcela slyšitelně roztrhla vnitřní chrámovou oponu shora dolů a odhalila zástupu místo, kde dříve přebývala Boží přítomnost. Bůh tam nad slitovnicí zjevoval svou slávu. Oponu, která oddělovala toto místo od ostatních částí chrámu, směl odhrnout jen velekněz. Vstupoval tam jednou za rok, aby vykonal obřad smíření za hříchy lidu. Opona se nyní roztrhla na dva kusy. Nejsvětější místo v pozemském svatostánku přestalo být posvátné. (srv. TV 486.3-4)

DA – Touha věků 757.1 Všem se zmocnila hrůza a zmatek. Kněz chtěl zabít oběť, ale nůž mu vypadl z třesoucí se ruky a beránek utekl. Ve smrti Božího Syna se předobraz setkal se skutečností. Byla přinesena ta největší Oběť. Svatyně svatých byla otevřena. Pro každého je nyní připravena nová cesta života. Hříšné a zarmoucené lidstvo už nemusí čekat na příchod velekněze. Nyní bude sám Spasitel sloužit jako kněz a obhájce v nebesích. Shromáždění lidé jako by slyšeli skutečný hlas: Právě skončily všechny oběti za hřích. Boží Syn přišel podle svého slova: **Židům 10,7 (B21)** „Zde jsem, Bože, jako je o mně v Knize napsáno, přicházím konat vůli tvou.“ **Židům 9,12** „Vešel ... skrze svou vlastní krev jednou provždy do svatyně, když získal věčné vykoupění.“ (srv. TV 486.5)